

hp1927
ARBEJDSKOMMISSIONEN

Fortroligt.

UDBYTTETS FORDELING

MELLEM

ARBEJDE, KAPITAL M. M.

INDENFOR

DANSKE ERHVERVSVIRKSOMHEDER

EN UNDERSØGELSE FORETAGET AF
DET STATISTISKE DEPARTEMENT

Arbejdskommissionens
Afsøringer
af
Kapitalens Profit.

Offentliggjorte af
„Arbejder-Bladet“.

Bearbejdet og udgivet af
Danmarks komm. Parti.

Pris: 10 Øre.

ARBEJDSKOMMISSIONENS HEMMELIGE BERETNING

**UDARBEJDET PAA GRUNDLAG AF
„ARBEJDER-BLADET“S AFSLØRINGER**

K Ø B E N H A V N
UDGIVET AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI
1 9 2 7

Den 30. Marts 1927 holdt Industriraadet og Industriforeningen Generalforsamling. Direktør *Overgaard* fra B. & W.-Flydedokken-Sammenslutningen, tillige Formand for det danske Industriraad, aflagde en Beretning, der blev modtaget med Haandklap af Forsamlingen.

Hvad han sagde, kan altsaa tages som Udtryk for Industrikapitalens Anskuelser og Hensigter.

Og hvis Planerne gennemføres, har den danske Arbejderklasse noget at glæde sig til.

Det kan vel ikke undre nogen, at han om Nedskæringen sagde, at „... fra Industriens Side kan man kun anerkende den Indsats, den nusiddende Regering har ydet i denne Sag.“ Og han giver et Varsel om, at det kun er Indledningen til noget meget mere vidtgaaende: „Om disse Nedskæringer er vidtgaaende nok, maa Tiden vise, men de er baade ved *selve deres Omfang* og ved *det Eksempel, de giver for andre*, en værdifuld Foranstaltning.“

Saa retter han sit Skyts mod Arbejdsløshedsunderstøttelsen: „Vi misunder ikke den arbejdsledige (?) den Understøttelse, han faar, men vi vil af al Magt bekæmpe et System, hvis Virkninger mere er en Forøgelse af Arbejdsløshedens Varighed end en Formindskelse af dens Bitterhed.“ Pludselig hører man her om Arbejdsløshedens „Bitterhed“ — plejer det da ikke hos de Herrer Direktører at hedde, at

Understøttelsen er saa høj, at Arbejderne ikke gider arbejde, at de faar Penge nok til at brolægge Hauserplads med Flaskekapsler osv osv.

Men nu er Arbejdsløsheden „bitter“ — dog er det kun, fordi man vil benytte en ny Taktik: man vil fremstille sig som Arbejdernes „Venner“, som ganske vist vil „hjælpe“ paa den underlige Maade, at de vil tage Understøttelsen fra de Arbejdsløse, for — som det senere hedder — at fjerne dette „effektive Middel til at hemme Lønnedgangen.“

Det er vel den største Frækhed, der endnu er budt den danske Arbejderklasse, at søge at bilde den ind, at alt dette vil være til Gavn for Arbejderne — fordi der med en lavere Løn vil blive mere Arbejde til Arbejderne! De Arbejdsløse, som senere i Talen endog bliver til „Mennesker og Borgere“, der „bør kunne kræve Arbejde“, skal altsaa af bare Godhed overfor sig selv give Afkald paa deres Smule Understøttelse under den Forudsætning, at saa vil der — maaske? — blive Arbejde til dem.

Vi er nu ved det centrale: *Er Lønningerne saa høje, at Industrien ikke kan bære dem, og vil der ved en Lønnedgang være større Mulighed for Beskæftigelse?*

Overgaards Tale maa tages som Industriens officielle Udtalelser. Og denne „ansvarlige“ Mand fremstiller da Forholdene under den nuværende Krise saa mørkt som vel muligt.

Han taler om, at „en støttende Haand i Overgangsaarene“ er nødvendig. Mon han tænker paa den Haand, Stauning rakte Kapitalisterne mod Arbejderne ved Kronestigningen, Strejkeprovisoriet o. s. v.?

Og han hævder atter og atter, at „der er dog in-

gen Grund til at tvivle om, at vi i vor Produktion kan skaffe Arbejde til alle."

Men Lønningerne skal altsaa ned — som det er nu, betaler Industrien sig ikke. Jamen — kan vi tro paa det? Ser vi da ikke hver Dag i Bladene Aktieselskabernes Aarsresultater for 1926?

B. & W. har faktisk 25 pCt. i Aktionæroverskud. Glud & Marstrand hæver sin Dividende fra $12\frac{1}{2}$ til 15 pCt. Nordisk Kabel har stadig et Overskud paa $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Og saadan for en lang Række Selskaber.

Tvivlen er vakt. *Overgaards Fremstilling kan ikke være rigtig.*

Og dermed har de danske Industriledere stemplet sig selv, De har føjet en ny Gemenhed, en ny Løgn til de mange, hvormed de opretholder dette Samfund.

Overgaard talte om Ønskeligheden af „en ren og klar Ordning“ i Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Det er vist snarere for Regnskabernes Vedkommende, at der maa ønskes „Klarhed og Renhed“.

Og Kapitalisterne har selv fremskaffet Klarheden. Men den maatte ikke naa ud til Arbejderne. Det er Arbejdskommissionens Beretning.

Men den er naaet ud til Arbejderne.

— — — Dog — først vil vi se paa det Samfund, som Beretningen skaber *Klarhed* i.

„Nøden er saa stor som aldrig før —“

udtalte en Fattigforstander paa Vesterbro i December. Det var i Juleindsamlingernes Tid, da Dagspressen, der ellers hævder, at der ingen Nød findes i Danmark, som sædvanlig pludselig opdagede, at der overalt er Hjem, hvor Sulten afmagrer Børnene og hæmmer dem i Væksten, — det er Landet med den „glimrende sociale Forsorg“. — Journalisten dukkede ned i Elendigheden og skrev forfærdet: *Saa*

slemt havde jeg dog ikke troet, det var. Men han beroligede sig saa atter, da hans Blad havde givet nogle Hundrede af de sultende — et enkelt Maaltid Mad en tilfældig Aften.

Saa maa Pantsættelserne paa Assistentshuset da være meget talrige i Aar?

Nej — svarer man dér.

For der er ikke mere at pantsætte —

Hjemmene er afribbede. „Verdens bedst stillede Arbejderklasse“ i „Verdens mest civiliserede Land“ har gennem et Par Aar haft *Verdens største Arbejdsløshed.*

Det er Resultatet —

— — —

Du har gaaet Arbejdsløs i lang Tid. Der er ikke megen Udsigt til Arbejde. Der er heller ikke Udsigt til bedre Kaar for de Arbejdsløse, — nej, tværtimod, alt staar i Nedskæringens Tegn. Foreløbig Tjenestemændene og de sociale Udgifter. Senere kommer Turen for Alvor til Lønningerne. For alle Arbejdere vil Kapitalisternes forøgede Rationaliserings-Offensiv blive skæbnesvanger.

Du faar altid at vide, at det er paa Grund af de „daarlige Tider“. Det kan ikke betale sig at holde Fabrikkerne i Gang til de „høje“ Lønninger.

Men mere faar du heller ikke at vide. Jo, — lidt til. For i Aviserne kan man jo læse om de store Overskud i Industrien, Bankerne, Dampskibsselskaberne. Men stadigvæk tales der om daarlige Tider.

Hvad er da Sandheden?

Er det Nødvendigt, at du gaar arbejdsløs, — at Lønnen skal ned?

Oplysningerne er i Almindelighed sparsomme. *Kontrollen mangler.*

For første Gang hæves Sløret.

Den 25. Maj 1925 nedsatte Socialminister Borgbjerg en „**Kommission til Behandling af Spørgsmaalet om en Nyordning af Arbejdsforholdet og de dermed forbundne Spørgsmaal**“, saaledes formedes dens Titel officielt, men i almindelig Tale kaldtes den blot „**Arbejdskommissionen**“. Den kom til at bestaa af 40 Medlemmer, nemlig Politikere fra alle Partier, Repræsentanter fra Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer samt Embedsmænd og nogle særlig socialt interesserede Personer.

Arbejdskommissionen gjorde det første Forsøg paa at udregne, hvordan de økonomiske Forhold er i de danske Aktieselskaber.

I Skrivelse af 12. Januar 1926 fik Statens Statistiske Departement nemlig paa Foranledning af Kommissionen Ordre til at udarbejde en Fremstilling til Belysning af Spørgsmaalet om Udbyttet Fordeling mellem Arbejde, Kapital m. v. indenfor danske Erhvervsvirksomheder. Resultatet af Undersøgelsen forelaa færdig 15. September 1926.

Undersøgelsen foretoges af den borgerlige Statsmagt og byggede paa Oplysninger fra Kapitalisterne selv. Skønt Indtægtstallene ofte var for smaa, var det dog Grundlaget for en Udregning.

Men da Kommissionen havde modtaget Resultatet af Undersøgelsen blev dette holdt i største Fortrolighed, som det vil ses af Titelbladet paa Beretningen, som vi gengiver fotografisk paa Omslaget. Alle Kommissionens Medlemmer — beskæmmende nok ogsaa de socialdemokratiske — bevarede „Fortroligheden“ og holdt Tallene skjult. Og for endelig at tilintetgøre Undersøgelsens Resultat beordrede den da tiltraadte Indenrigsminister Sulte-Kragh i Begyndelsen af 1927 Kommissionen ophævet.

Denne Hemmelighedsfuldhed beviser Oplysningernes Værdi.

Netop derfor forstod „*Arbejder-Bladet*“, at det gjaldt om at faa fat i Beretningen. Direktør Overgaard havde forlængst sagt, at et eventuelt „Misbrug“ af Oplysningerne vilde være meget ubehageligt.

Det lykkedes Kommunisterne ad Omveje at faa fat i den hemmelige Beretning. Og mens *alle andre* har tiet om den — *i Kapitalens Interesse* — har *vi* offentliggjort den — *i Arbejdernes Interesse*.

Kammerat — her vil du kunne se, om det er „nødvendigt“, at du gaar arbejdsløs og at Lønningerne skal ned. Læs nøje de følgende Udregninger, — derved vil du faa et fuldgyldigt Billede af den Kapitaliststat, du lever i. Oplysningerne vil have afgørende Betydning for dig og for hele Arbejderklassen i Aarevis, for det er Oplysninger, som ingen kan komme udenom.

I det følgende offentliggør vi Oplysningerne fra Arbejdskommissionens Beretning. Vore Udregninger er foretaget direkte paa Grundlag af de Tal, som Statistisk Departement har angivet. Vi belyser Tallene fra flere Sider, der kan have Betydning for Arbejderklassen, og hvorved vi fuldtud *dokumenterer* Oplysningernes Rigtighed.

Tallene gælder for 1924; vi har under Hensyn-tagen til de ændrede Forhold ført dem frem til 1927 for at fastslaa, om der er Grundlag for Løntryks-politiken.

Men foreløbig 1924:

Kapitalisterne tager 5 Kr. fra hver Arbejder om Dagen.

Naar man tager alle Selskaber under eet, ser man — ifølge den hemmelige Oversigt Side 11 — at der i 297 Selskaber med 327 Millioner i Aktiekapital i 1924 var et rent *Aktionæroverskud paa 54,1 Millioner Kroner* + et Overskud paa *6,6 Millioner Kroner*, som er forsvundet ved en formel Nedgang i Aktivernes Værdi. Ialt er der saaledes et

Aktionæroverskud paa 60 Mill. Kr.

i Bedrifter, der ialt havde 40,000 Arbejdere. *Udbytningen* er herved *1500 Kr. pr. Aar pr. Arbejder* eller ca. 5 Kr. om Dagen. Selv om vi tager de saakaldte „Underskudsselskaber“ med — d. v. s. de

Selskaber, hvor Spekulanterne har været uheldige i deres Spil, eller hvor Ledelsen har været daarlig — finder vi for de undersøgte Selskaber som Helhed et *samlet Overskud paa 61,2 Millioner Kroner* i Bedrifter med 52,000 Arbejdere og 11,000 Funktionærer. Dette — i al Fald ikke for overdrevne — Billede af den danske Industri som Helhed viser herefter i 1924 en Udbytning af tæt op mod 1200 Kr. pr. Arbejder eller knap 4 Kr. om Dagen. Dette er, hvad der selv med det forvirrede kapitalistiske Produktionssystem mindst vilde tilfalde Arbejderne udover deres Løn, hvis de fik hele Udbyttet af deres Arbejde. En socialistisk Produktionsordning vilde yderligere forøge Udbyttet.

Og læg vel Mærke til, at dette er Tal, som Kapitalisterne selv opgiver. Det er deres egen Konstatering af deres Tyveri fra Arbejderne. Man forstaar saa vel, at dette skal være fortroligt — men hvorfor respekterer Arbejderrepræsentanterne i Kommissionen denne „Fortrolighed“?

Vi vil nu sammenligne de Summer, Aktionærerne faar, med, hvad der gives Arbejderne.

Det ses af Beretningen, at der for det Arbejde, der ligger i at *klippe Kuponerne* af Aktierne og hæve Pengene i de 297 Selskaber, betales omtrent *halvt saa meget, som der betales til alle Arbejderne i Aarets Løb*, nemlig som ovenfor anført 60,7 Mill., medens der til Arbejderne udbetales i Løn 130 Millioner Kroner.

En Del af Overskudet lader Aktionærerne sig udbetale straks — en Del lader de staa i Selskabet som Kapitalanbringelse, hvorefter de henter nyt Udbytte. Arbejderne maa bruge deres Penge for blot at opretholde Livet.

Tager vi alle Selskaber med, finder vi som Ud-

tryk for den samlede Industri 61,2 Mill. Kr. Overskud mod 164,5 Mill. Kr. Arbejdsløn eller et Overskud paa 37 pCt. af Arbejdslønnen. For hver 3 Kr. Arbejdsløn i Industrien betingede Kapitalisten sig over 1 Kr. i Profit.

Udover 5 pCt. i Forrentning tager Kapitalisten yderligere 34 Øre for hver Krone, der udbetales i Arbejdsløn.

I Forhold til de 297 Selskabers samlede Aktiekapital paa 327,3 Millioner staar de 60,7 Mill. som 19 pCt. Overskud. Hvis man regner 5 pCt. som den saakaldte „normalè“ Profit i det kapitalistiske Samfund, bliver der dog 44,3 Mill. tilbage som yderligere Overskud. Denne Sum svarer til *over en Trediedel af Arbejdslønnen*. Selv om Kapitalen saaledes har faaet 5 pCt., har den yderligere taget ca. 34 Øre for hver Krone, der er udbetalt i Arbejdsløn.

Overført paa alle Selskaber (derunder de, som giver Underskud) faar vi følgende Resultater: 461,6 Mill. som Overskud eller 13 pCt. Udover 5 pCt. af Aktiekapitalen er der 38,2 Mill. Kr. i Overskud eller 23 pCt. af den Sum, Arbejdslønnen udgør. Medregnet Tabene ved fejlslagne Spekulationer og daarlig Ledelse tager Kapitalisten dog gennemsnitlig udover de 5 pCt. en 25 Øre for hver Krone, der udbetales Arbejderne.

Tager man *Funktionærer* med i Beregningen over den forholdsmæssige Udbytning, vil Tallene naturligvis blive noget mindre. Men denne Udregning er meget vanskelig, da Begrebet Funktionærer omfatter saavel Kontoristen med Sultelønningen som den ansatte Direktør med Titusinder af Kroner i Gage. Af Funktionærlønnen gaar vel kun Halvdelen til

dem, der maa regnes til de udbyttede. Den anden Halvdel er hovedsagelig et Resultat af Udbytningen.

De skjulte Udbytttere tager ogsaa deres Part.

Hidtil har vi kun set paa den Profit, der gaar i Aktionærernes Lommer. Men der er endnu en Form for Profit, idet der af Selskaberne betales Rente af den stiftede Gæld; naar man fra dette Beløb trækker indvundne Renter ved Laan eller Kredit fra Selskaberne til andre, faar man det Overskud, som de „passive“ Kapitalister drager ud af Produktionen; det er deres Belønning for at sidde i en Lænestol og blot tillade Selskabet at laane noget af deres Formue.

Ogsaa herom giver det fortrolige Materiale Oplysninger. Det viser sig, at de 297 Selskaber, som anføres ovenfor, afgiver 6,2 Mill. Kr. i Rente, — stadig er Tallene fra 1924 — hvad der forøger Overskudet med godt 10 pCt. Naar dette medregnes, er den daglige Udbytning saaledes ikke 5, men $5\frac{1}{2}$ Kr. pr. Arbejder, og den aarlige 1650 Kr.

Medregnes „Underskudsselskaberne“, er Gældens Forrentning 12 Mill. Kr. eller 20 pCt. lagt til det øvrige Overskud. Den gennemsnitlige Udbytning nærmer sig derefter stærkt de rene „Overskudsselskaber“s, idet Tallet for en Arbejder pr. Dag bliver ca. 4,75 Kr. og for et Aar henimod 1450 Kr.

Direkte i Forhold til Arbejdslønnen vil den forøgede Profit have den Indflydelse, at de 297 Selskaber giver *over* halvt saa meget til Kapitalisterne for ingenting at bestille som til Arbejderne for at udføre det skabende Arbejde. Og for alle Selskaber tilsammen nærmer Kapitalens Part sig Halvdelen af Arbejdslønnen.

Arbejdskøberne har under Lønforhandlingerne krævet Lønnedgang. Reformistiske Ledere er gaaet med dertil. — Har der været Spor af Grund til det?

Det gælder om at fastslaa, i hvor høj Grad den nuværende Arbejdsløshed er

en maskeret Lock-out?

Enhver vil kunne indse, at det er Tilfældet, hvis Industrien vilde have kunnet betale sig i Øjeblikket med samme Antal Arbejdere som i 1924.

Samtidig afsiges Dommen over de reformistiske Ledere.

— — — Naar vi har anført Aktionæroverskuddet for sig, er det for paa Baggrund af det at bedømme den øjeblikkelige Overenskomstsituation. Man maa rundt regne med, at Lønningerne siden 1924 ved Pristalsregulering og individuelle Reduktioner er faldet 20 pCt., mens Fabrikkerne faar 30 pCt. mindre for deres Varer (i en gros-Salg). Vi vil nu kunne beregne Overskuddet med den samme Beskæftigelsesgrad under de nye Forhold, idet Raa-stoffer i al Fald er faldet lige saa meget som de færdige Varer, ja, snarere maa man regne med en Ekstragevinst af denne Grund.

Den samlede Arbejder- og Funktionærløn i de 297 Selskaber er derefter faldet fra 172 Mill. til ca. 138 Mill. Kr. ved en Besparelse paa ca. 34 Mill., mens den Salgssum, der dækkede Lønnen, er faldet med 30 pCt., d. v. s. 51 Millioner. Af denne Grund vil Overskuddet falde 17 Mill. Kr. Aktionæroverskuddet vil ved Prisnedgangen direkte falde til 42,5 Mill. Kr. d. v. s. med 18,2 Mill. Kr. Endvidere maa der fradrages de 17 Mill. for Lønnen, hvorved der bliver 25,5 Mill. Kr. tilbage som rent Overskud. Og det er et Minimaltal, da en Del af Funktionærløn-

nen er ren Profit, hvorved man rimeligvis maa lægge et Par Millioner til Aktionæroverskuddet.

Da Pengene med de lavere Priser er steget i Værdi — med 30 pCt. Prisnedgang er det 43 pCt. — maa dette Overskud ved Sammenligning med 1924 reguleres herefter. De 25,5 Mill. svarer nu til 36,4 Mill. Kr. i 1924 eller 60 pCt. af Overskuddets Værdi i 1924.

Men „kun“ $\frac{3}{5}$ af 1924's ublu Profit er ikke nok for danske Kapitalister — de vil hellere kaste i Tusindvis af Arbejdere paa Gaden. Man forstaar mere og mere, hvorfor disse Oplysninger er „fortrolige“, for hver eneste Arbejder, der erfarer disse Tal, vil forfærdes over, hvad der er „Grundlaget“ for Arbejdsløshed og Løntryk. Og man forfærdes over de „Arbejder“repræsentanter, der har været med til at bedrage Arbejderne ved at skjule dette, mens Lønforhandlingerne staar paa.

For hele Industrien vilde Overskuddet i Aar blive 20,8 Mill. eller i Værdi knap 50 pCt. af 1924's Overskud.

Dette er atter Minimaltal.

De enkelte Industrier.

Enhver Industriarbejder vil her kunne finde de særlige Tal for sin Industri.

Foran er fremstillet Forholdet for Industrien som Helhed.

Vi vil nu vise Forholdene i de enkelte Industriegrene. Helst skulde man naturligvis kende de enkelte Fags Tal, men at gaa saa stærkt i Detaljer har Kapitalisterne dog ikke ønsket, selvom Tallene er „fortrolige“, — det har vel afskrækket dem for stærkt blot at tænke sig saa nærgaaende Afslørin-

ger sort paa hvidt. I Beretningen findes der vel Tabeller for de enkelte Fag, men alene i disse mangler Løntallene i Modsætning til i de andre Tabeller.

Vi kan derfor kun give Tallene for hver Industri som en Helhed:

Næringsmiddelindustrien.

Udbytningen af hver Arbejder i denne Industri er mindst 8 Kr. om Dagen.

Industrien omfatter følgende Slags Bedrifter: Møller, Brødfabrikker, Sukkerfabrikker, Chokolade- og Sukkervarefabrikker, Kaffesurrogatfabrikker, Konserverfabrikker, Mejerier, Mælkekondenseringsanstalter, Margarinefabrikker, Mineralvandsfabrikker, Ølbryggerier, Spritfabrikker og Tobaks- og Cigarfabrikker.

Det samlede Aktionæroverskud er — ligesom ved de forrige Beregninger indbefattet den Del, der er forsvundet blandt Afskrivningerne — 24,8 Mill Kr. Arbejdslønnen udgør 30 Mill., saaledes at *Kapitalisterne tager 83 Øre, hver Gang der udbetales en Krone i Arbejdsløn.*

Udover de saakaldte „normale“ 5 pCt. i Rente tager Kapitalisterne, da Aktiekapitalen er 95,2 Mill. Kr., yderligere 67 Øre for hver Krone, Arbejderne faar.

Forholdet i denne Industri er saa groft, at Udbytningen af hver Arbejder er mindst 8 Kr. om Dagen eller omtrent lige saa meget som Lønnen. *Hvis Arbejderen fik det fulde Udbytte af sit Arbejde, vilde hans Løn næsten kunne fordobles.*

Langt fra, at der skulde være Grund til Lønreduktioner, er der altsaa bedst mulige Betingelser for en klækkelig Lønforhøjelse.

Beregnes Tallene for 1927 med 20 pCt. Lønreduktion og 30 pCt. Prisnedgang, vil Overskuddets Værdi kun gaa højst 15 Procent ned med den samme Beskæftigelse. Saa der er stadig rigeligt at tage af.

Dette gælder de fleste Bedrifter, — „Overskudsselskaberne“. Medregnes de øvrige, vil Forholdet dog ikke forrykkes i nævneværdig Grad, — denne Industri er saa rig, at saa godt som alle Virksomheder giver et stort Overskud.

Tekstil- og Læderindustrien.

Udbytningen af hver Arbejder i denne Industri er mindst 4 Kr. om Dagen.

Industrien omfatter: Spinderier, Væverier, Klædefabrikker, Trikotagefabrikker, Tekstilfabrikker, Beklædningsfabrikker, Garverier og Skotøjsfabrikker.

Det samlede Aktionæroverskud er — idet man her maa *fradrage* ca. 1 Mill Kr. for Afskrivninger — 4,6 Mill. Kr., mens Arbejderlønnen er 10,8. Aktionærerne tager saaledes 43 Øre for hver Krone til Arbejderne.

Udover 5 pCt. i Rente tager de 25 Øre af hver Krone.

Saaledes er Udbytningen af hver Arbejder mindst 4 Kr. om Dagen eller omtrent Halvdelen af Lønnen.

I 1927 vilde Overskuddets Værdi med samme Beskæftigelse været faldet med en Tredjedel.

Medregnet Underskudsselskaberne maa Tallene reduceres noget, — saaledes tager Aktionærerne godt 30 Øre for hver Krone til Arbejderne.

Træindustrien.

Udbytningen af hver Arbejder i denne Industri er 4 Kr. om Dagen.

(Møbelfabrikker, Saverier, Maskinsnedkerier og Træskibsværfter).

Samlet Aktionæroverskud: 1,2 Mill. Kr., Arbejderløn: 2,9 Mill., d. v. s. godt 40 Øre til Aktionærerne for hver Krone til Arbejderne.

Udover 5 pCt.: 29 Øre for hver Krone til Arbejderne.

Udbyttet af hver Arbejder er ca. 4 Kr. om Dagen. Medregnet Forrentning af „passiv“ Kapital tillægges ca. 15 pCt.

1927: Med samme Beskæftigelse 63 pCt. af 1924's Overskud.

Medregnes Underskudsselskaberne, tager Aktionærerne godt 25 Øre for hver Krone til Arbejderne. Til Gengæld tager de passive Kapitalister yderligere lige saa meget, saa *Udbytningen bliver den samme.*

Sten-, Ler- og Glasindustrien.

Udbytningen af hver Arbejder er i denne Industri ca. 3—4 Kr. om Dagen.

(Sten- og Granitbrud, Kalkbrud, Kalksandstensfabrikker, Teglværker, Cementfabrikker, Porcellæns- og Terrakottafabrikker).

Samlet Aktionæroverskud: 6,3 Mill. Kr., Arbejderløn: 18,3 Mill., d. v. s. ca. 35 Øre til Aktionærerne for hver Krone til Arbejderne.

Udover 5 pCt. 27 Øre for hver Krone til Arbejderne.

Udbytningen af hver Arbejder er ca. 3—4 Kr. om Dagen.

1927: Med samme Beskæftigelse 73 pCt. af 1924's Overskud. Og endda maa man regne med betydelig større Tal netop i denne Industri, da f. Eks. Cement ikke er faldet paa Grund af Trustdannelsen.

Medregnes Underskudsselskaberne, ændres Tallene ikke nævneværdigt.

Jern og Metal.

Udbytningen af hver Arbejder er i denne Industri et Par Kroner om Dagen.

(Jernstøberier, Maskinfabriker, Jernskibsværfter, Cykle -og Automobilfabriker, Guld-, Sølv- og Elektropletfabriker og Elektrotekniske Fabriker).

Samlet Aktionæroverskud: 9,2 Mill. Kr., Arbejderløn: 52,2 Mill., d. v. s. henimod 20 Øre til Aktionærerne for hver Krone til Arbejderne.

Udover 5 pCt. 10 Øre for hver Krone til Arbejderne.

Udbytningen er et Par Kroner for hver Arbejder om Dagen.

De „passive“ Kapitalister tager endnu ca 15 pCt. af den allerede nævnte Udbytning. Og for alle Selskaberne tilsammen bliver Forholdet af samme Grund noget lignende.

1927: Prisnedgangen er vanskelig at fastslaa. De store Overskud i denne Industri f. Eks. hos B. & W. viser imidlertid, at Overskuddet rimeligvis stadig er omtrent det samme nu som i 1924.

Kemisk-teknisk Industri.

Udbytningen af hver Arbejder er en 11—12 Kroner om Dagen.

(Oliemøller, Sæbe- og Sodafabriker, Svovlsyre-fabriker, Superfosfatfabriker og Fodermelsfabriker).

Samlet Aktionæroverskud: 8,1 Mill. Kr., Arbejderløn: 6,5 Mill., d. v. s. 1,25 Kr. til Aktionærerne for hver Krone til Arbejderne.

Udover 5 pCt. 91 Øre for hver Krone til Arbejderne.

Til de passive Kapitalister yderligere 10 pCt. af Aktionærudbytningen.

Udbytningen for hver Arbejder er en 11—12 Kr. om Dagen.

1927: ca. 90 pCt. af 1924's Udbytning ved samme Beskæftigelse.

Medregnes Underskudsselskaberne, reduceres Gennemsnitsudbytningen med godt 10 pCt.

Anden Industri.

Udbytningen af hver Arbejder er i disse Industrier 8 Kroner om Dagen.

(Elektricitetsværker, Papir- og Papirvarefabrikker, Dagblade, Forlag, Trykkerier og litografiske Anstalter).

Samlet Aktionæroverskud: 6,4 Mill. Kr., Arbejderløn 9 Mill., d. v. s. 71 Øre til Aktionærerne for hver Krone til Arbejderne.

Udover 5 pCt. 33 Øre for hver Krone til Arbejderne.

For de passive Kapitalister maa der tillægges ca. 17 Procent.

Udbytningen af hver Arbejder er 8 Kr. om Dagen.

1927: ca. 80 pCt. af 1924's Udbytning ved samme Beskæftigelse.

Medregnes Underskudsselskaberne, maa Udbytningstallene reduceres med en halv Snes Procent.

Tallene er for smaa.....

De anførte Tal maa anses for de mindst mulige, — ja, sandsynligvis er Overskudene en Del højere, end man direkte kan se af det fortrolige Materiale. Det er nemlig en *Arbejdskøberstatistik*, og Erfaringen siger, at man i saa Fald faar Overskudstallene opgivet saa lavt og Løntallene saa højt som muligt. At Arbejdsgiverforeningen har haft frit Spil i den Retning, ses af følgende Citat fra Indledningen til den fortrolige Beretning:

„Fra Dansk Arbejdsgiverforenings Side har man imidlertid med stor Imødekommenhed været Departementet behjælpelig med at korrigere herved indløbne Fejl og med paa Grundlag af de saaledes foreliggende Oplysninger om det beskæftigede Antal Arbejdere at kalkulere den samlede udbetalte Arbejdsløn for de Grupper af Aktieselskaber, Undersøgelsen omfatter.“

Endvidere læser man:

„For en Del af de Selskaber, der ikke i de omhandlede Aar har været Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, har man efter Henvendelse modtaget direkte Oplysning om den udbetalte Arbejdsløn.“

Og selve Tallene er i Virkeligheden for smaa:

„Antagelig er der i nogle Tilfælde ydet Tantiemer, uden at det fremgaar af Regnskabet. Tallene for Tantieme bliver saaledes Minimumstal.“

Ogsaa de ekstraordinære Afskrivningsbeløb, som i visse Tilfælde maa lægges til de angivne Tal for at faa det virkelige Overskud ved Aarets Drift, er for smaa:

„De Tal, man finder, og som i de fleste Tilfælde antagelig vil være *Minimumstal*, viser dog i alle Tilfælde, at det drejer sig om meget store Beløb, der

maa skrives paa de ekstraordinære Forholds Regning."

Forholdene er saaledes meget mere grelle, end det synes af de i Forvejen opsigtsvækkende Oplysninger. De giver kun et for svagt Billede af den Udbytning, danske Arbejdere er Genstand for.

.....og Tallene lærer os:

Helhedsbilledet for alle Industrier er store Gevinster til Kuponklipperne.

Men der findes ogsaa enkelte Underskuds-Virksomheder.

Og det er disse, der af Kapitalisterne benyttes som stadigt Argument for Reduktioner og mod Lønforhøjelser.

I Praksis vil dette sige, at Kapitalisterne i det overvejende Antal Virksomheder faar deres Profit ekstra forøget, fordi der er Virksomheder, som giver Underskud.

Det kapitalistiske Samfund viser sig her fra sin uhyggeligste Side:

Daarlig Administration eller slette Spekulationer ødelægger et Foretagende, hvorved skabes Arbejdsløshed, der rammer den paagældende Gruppe Arbejdere. Samtidig benyttes den daarlige Virksomhed til Lønnedpresning (og dermed følgende øget Gevinst) for Indehaverne af de stort Overskud givende Virksomheder.

Af disse Kendsgerninger kan den fagorganiserede Arbejderklasse drage to Lærdomme:

For det første, at det er ganske meningsløst af Arbejderorganisationerne at gaa ind paa nogen Art af Lønreduktioner, men at der tværtimod er en stor Basis for Lønforhøjelser.

Og for det andet, at netop Uligheden mellem de enkelte Virksomheder indenfor Industrierne sammenholdt med den Kendsgerning, at Industrierne som Helhed giver stort Overskud, viser Nødvendigheden af, at Fagorganisationerne ikke bare fortaber sig i almindelige Døgnkrav, saa vigtige disse end kan være, men stiller sig paa et reelt socialistisk Grundlag.

Thi i et socialistisk Samfund vil Industrierne være en Helhed, der forøvrigt ogsaa derigennem vil være mere ydedygtige, men som selv med den nuværende Produktionsevne kan yde Arbejderne meget bedre Vilkaar, end Tilfældet er nu.

Denne Kendsgerning er i og for sig ikke ny, men den er af de sidste Dokumenter understreget meget stærkt. Problemet er ikke, som de kapitalistiske Teoretikere stiller det: Om der er Værdier nok. Problemet er meget mere enkelt:

Skal Kuponklipperne have fortsatte kolossale Gevinster eller skal Arbejderne have Udbyttet af deres Arbejde?

„Misbrug“ og dets Virkninger.

Højere Løn.

De Tal fra Arbejdskommissionens hemmelige Beretning, som „Arbejder-Bladet“ ene af alle har offentliggjort, vil i den kommende Tid, — ja, i Aarevis, — spille en fremtrædende Rolle i alle Overenskomstspørgsmaal. For en Gangs Skyld ligger den kapitalistiske *Udbytning* her i Landet klar, og dens Omfang understreger saa stærkt som vel muligt, at Kravet om Lønnedgang, for at Produktionen skal kunne „betale“ sig, er falsk, og viser, at Kapitalisterne forlanger en Aagerprofit for overhovedet at

holde Virksomhederne i Gang. Hvis de ikke indtjener et Overskud, der f. Eks. ligger langt over den saakaldte „normale“ Rente, vil de hellere kaste Arbejderne paa Gaden.

Dette Forhold eksisterer i alle kapitalistiske Lande. Kun i Sovjetunionen ved Arbejderne, at Produktionen holdes i Gang i deres egen Interesse. Det er derfor, at Arbejdsløsheden i Arbejderstaten er saa ubetydelig (knap 10 pCt. mod Danmarks 35 pCt.), thi Arbejderne dér ved, at naar de først eengang er kommet i Arbejde, er de sikre paa at blive der!

I et kapitalistisk Land gælder dette langt fra. Men man kan af Arbejdskommissionens Tal drage en ganske konsekvent Slutning:

Den eneste rigtige Holdning for Arbejderne i Lønsspørgsmaal er at presse Lønnen saa højt op som muligt. Der er Penge at tage af, og blot Arbejderne sætter tilstrækkelig Solidaritet og Magt bag deres Krav, skal de nok vænne Kapitalisterne til en mindre Profit.

Hvem der „ikke kender“ Tallene —

Skønt netop vi, der ikke har Repræsentanter i Rigsdagen, har haft størst mulige Vanskeligheder ved at skaffe dette „fortrolige“ Materiale til Veje, er det dog os, der meddeler den danske Arbejderklasse disse Tal.

Og hermed er der føjet endnu et Bevis ind i den Række, der fastslaar, at de socialdemokratiske Førere *svigter* Arbejderklassen.

For det er at svigte, naar de „Arbejderrepræsentanter“, der allerede længe har kendt disse Tal, end ikke i Overenskomstsituationen i Foraaret 1927 har meddelt Arbejderne dem under Forhandlingerne.

En Episode i Fællesorganisationen.

De samme Førere er endog *frække* i deres Forrædderi. Paa et Møde i Københavns Fællesorganisation rettede saaledes en Kommunist følgende Spørgsmaal til Eks-Statsminister *Stauning*:

„Er de Oplysninger, som „*Arbejder-Bladet*“ har gengivet fra Arbejdskommissionens hemmelige Undersøgelser over Industri-Kapitalisternes store Profitter rigtige? — Og viser Tallene ikke, at det *ikke* er den høje Arbejdsløn, men mere de *høje Profitter*, som umuliggør Konkurrence med Udlandet?”

Hr. Stauning svarede synlig nervøs og irriteret:

„Jeg har ikke haft Sæde i Arbejdskommissionen, og jeg kender ikke nævnte Blad og har derfor intet læst.”

Denne Holdning er endnu mere fejsk paa Baggrund af, at han fem Minutter i Forvejen havde raset mod vort Blad og vor kommunistiske Agitation.

Staunings Svar viser, at han *ikke tør dementere vore Oplysningers Rigtighed*.

Og en Indrømmelse andetsteds.

Tobaksarbejderforbundets Forretningsfører *Chr. Jensen* har imidlertid ved et Møde i Odense bekræftet Rigtigheden af „*Arbejder-Bladet*“s Meddelelser.

Men dette er ogsaa det eneste Lyspunkt,

ellers Korruption over hele Linien.

Kun de dristigste og de, der var mest overbeviste om Svindelen i det kapitalistiske Samfund, havde ventet sig tilnærmelsesvis saa brutal en Udbytning, som Tallene viser. For hele den danske Dagspresse maa disse Oplysninger da være forbløffende, — plejer vi ikke at læse om Landet, hvor „faa har for

meget, og færre for lidt". Det er ikke et Aar siden, at f. Eks. „Politiken“ bragte en Leder om, at der jo egentlig ikke var nogen økonomisk Klassesdeling i Danmark, mange borgerlige Blade taler om Arbejderne som den „herskende“ Klasse, og „Social-Demokraten“ har — i al Fald indtil Valgnederlaget — fortalt om, hvorledes der er vundet Guld og grønne Skove for Arbejderne, og at Samfundet langsomt socialiseres.

Da vi havde brudt Tavsheden om denne Sag, vilde dog selv den ringeste Grad af Ærlighed have forlangt, at disse Blade i al Fald berørte den. Men saa stor er altsaa Korruptionen i Pressen, at ikke en eneste Linie er blevet skrevet derom i noget Blad. *Sagen skal ties ihjel.*

„Misbrug“ — — overfor hvem?

Direktør Overgaard har talt om det ubehagelige ved et „Misbrug“ af Oplysningerne; dette har Socialdemokraterne rettet sig efter, skønt det kun var ubehageligt for Overklassen, men vilde være til uvurderlig Gavn for Arbejderne. Et saadant „Misbrug“ maa derfor være en selvfølgelig Pligt for enhver Arbejderrepræsentant og ethvert Arbejderorgan, som det — ligegyldigt paa hvilken Maade og ad hvilken Vej — er muligt at udnytte Tallene.

Vi har gjort os skyldig i „Misbruget“.

Vi vil gøre alt, hvad der staar i vores Magt, for at sprede Kendskab til Tallene blandt Arbejderne. Alle andre Blade og politiske Partier vil staa sammen om at tie dem ihjel!

Skal det lykkes alle dem, der herved har vist, at de er Arbejderklassens Fjender, at skjule Tallene?

Nej, Nej. — Enhver Arbejder, der læser disse

Linier, har overfor sin Klasse Pligt til i videst muligt Omfang at gøre andre delagtige i denne Viden.

Kammerat — du skal gøre dit for at bryde denne Mur!

Paa din Arbejdsplads — Blandt dine Kammerater skal du rejse Spørgsmaalet om disse Tal og deres Betydning for Jer!

Du skal sørge for, at det bliver drøftet i din Fagforening, diskuteret og belyst, saa ikke een Arbejder er uvidende om disse Tal og deres uhyre Betydning for Arbejderklassen i Danmark!

Overfor din Tillidsmand, i din faglige Klub skal du utrættelig tale og oplyse om disse Tal!

Ingen Arbejder maa være uvidende om disse Tal!

Dette maa være det, hvorum alle Arbejdere taler!

Udplyndringens politiske Baggrund.

Den borgerlig-demokratiske Paavirkning, som den danske Arbejderklasse gennem Aarene daglig har været Genstand for, har svækket Troen paa Socialismen og givet Plads for en Sløvhed, der er den eneste Forklaring paa, at den socialdemokratiske Lederklike stadig kan holde Illusionen vedlige om, at de er Arbejderklassens Førere.

Og dog har Sløvheden, som ogsaa kendetegner de Følelser, den socialdemokratiske Arbejder nærer overfor Ministersocialisterne, i Løbet af de sidste Aar været Genstand for en Række stadig voldsommere Attentater i Form af Overklassens Overgreb og Lederklikens Stilling dertil. Saa voldsomme er disse Attentater, at den Dag ikke kan være fjern, da den endnu socialdemokratiske Arbejder springer op, knytter Haanden mod Forrædderne og raaber: „Nu er det Slut — nu vil jeg atter Klassekamp“.

Hvor langt er da denne reformistiske Udvikling drevet? Hvor meget har den danske Arbejderklasse fundet sig i uden virkelig Protest?

Socialdemokratiet, som under Krigen gjorde sig ansvarlig for en borgerlig Regerings Politik, overtog i 1924 selv Regeringsmagten. Det var paa et Tidspunkt, hvor alle Landes Kapitalistklasser paabegyndte det fornyede Fremstød mod Arbejderne, som nævnes under Fællesbetegnelsen Rationalisering, og som skulde give dem fornyet Magt i deres økonomiske Herskerstilling i Samfundet efter den Krise, de havde været udsat for under og efter Krigen.

Herhjemme var først og fremmest en Stigning af Kronen til Pari naturlig, men det var klart, at det ikke kunde ske uden en voldsom Forringelse i Arbejderklassens Stilling. Den borgerlige Regering, som sad ved det parlamentariske Ror til 1924, gjorde vel svage Forsøg paa at stabilisere Kronen, men det store Slag, der skulde betyde Millioner og atter Millioner i Kapitalisternes Lommer, turde den dog ikke vove, — man frygtede med Rette Arbejdernes Harme.

Denne Frygt mente man — og indtil nu synes ogsaa dette at være med Rette — at kunne lade ude af Betragtning, naar det var Arbejdernes „egen“ Regering, der fik det parlamentariske Ansvar. Og den nye Regering viste sig at være et saa villigt Redskab som vel tænkeligt i Overklassens Hænder: med Garanti for Spekulanterne mod ethvert Tab førte Stauning i Stormmarsch Kronen op i Nærheden af Pari.

Resultatet lod ikke vente længe paa sig. Kapitalisterne erklærede, at de ikke kunde fortsætte Driften under de nye Kursforhold og sendte saa mange

Arbejdere paa Gaden, at Danmark i disse Aar staar med Verdens højeste Arbejdsløshedsprocent.

Man mærkede dog en vis, passiv Modstand, som bevirkede, at det første store Angreb paa Lønnen i Foraaret 1925 ikke forløb efter Hensigten, selvom Stauning ogsaa her viste sig som en villig Hjælper med sit Strejkeprovisorium. Det var den samme passive Modstand, der fandt Udtryk i Socialdemokratiets Stemmetab i Københavns Arbejderkvarterer ved sidste Valg.

Under Staunings Regeringstid naaede vel den Hyldest af den „fredelige Udviklings“ store Resultater, som mødte Arbejderne i de socialdemokratiske Blades Spalter og ved Vælgerforeningens Møder Landet over, det hidtil mest uforbeholdne Udtryk. Man skulde deraf næsten tro, at man befandt sig i en socialistisk Stat eller i al Fald i et Land, hvor den økonomiske Klasseforskel var udjævnet. Kun indgød de katastrofalt store Arbejdsløshedscifre en vis Mistillid til de store Ord om Arbejdernes gode Kaar. Ved at læse dem var der vel en og anden, som trods alt tvivlede paa, at han virkelig befandt sig i Verdens saa absolut bedste Land, hvad han dog havde lært allerede i Skolen.

Overklassen saa med velbegrundet Tilfredshed paa dette Arbejderorgans Fremstilling af Forholdene, ja, i og for sig var der jo ikke noget i Vejen for, at selv den mest reaktionære Borger for Eksempel meldte sig ind i den socialdemokratiske Vælgerforening.

Skidt med, om den oprettede en Arbejdskommission, der skulde undersøge Forholdet mellem Kapitalgevinst og Arbejderløn i Industrien. De Socialdemokrater, som var Medlemmer af Kommissionen, havde jo ligesom de andre lovet ikke at røbe noget.

Det kunde for Kapitalisterne selv ogsaa engang være rart at vide, hvor meget man egentlig „tjente“. Men vi maa naturligvis være meget forsigtige med, at Arbejderne ikke faar noget at vide om Tallene, — „Misbrug vilde være meget ubehagelige“, sagde Direktør Overgaard advarende.

I Efteraaret 1926 havde Kapitalisterne da opnaaet, hvad de vilde: Kronen var i Pari, og Arbejderne havde uden Protest fundet sig i Elendigghørelsen, foreløbig i Form af den enorme Arbejdsløshed. Nu skulde endelig anden Akt af Skuespillet begynde, og til det vilde man jo nok have sine egne Folk, for der maatte en endog usædvanlig haard Haand til det Stykke Arbejde, der laa for.

Den store Offensiv mod Arbejderklassen skulde nemlig nu gennemføres, og de, der først skulde holde for, var de hidtil fredeligste, nemlig Statens egne, pensionerede Tjenestemænd. Man kunde saa tillade sig at nøjes med forholdsvis smaa Reduktioner af Industriarbejdernes Lønninger nu, — for saa, naar de 100,000 og deres Familier har sultet nogen Tid endnu, at foretage Hovedangrebet paa Baggrund af Tjenestemændenes allerede virkeliggjorte Nedskæring.

Det var de bedste Forhold, man i Begyndelsen af dette Aar kunde paabegynde Offensiven under: Som Baggrund derfor stod „Arbejderregeringens“ borgerlige Politik, og det vilde vel ikke forundre nogen, at en ren borgerlig Regering fører en haardere Politik mod Arbejderne end deres „egne“. Samtidig stod Arbejderklassen svækket efter den lange Arbejdsløshed, og Utilfredsheden skulde Socialdemokraterne nok tage sig af ved at samle den i rent parlamentariske Krav, som i højere og højere Grad koncentrerer sig om Ministertaburetterne og derfor

er ganske ufarlige. Hvad de danske Kapitalister ikke kan indvinde ved dygtig Organisation og Ledelse af Industrien, skal de nok søge at faa fat i ad anden Vej.

Og paa Baggrund af den ny Politik ophævede Kragh Arbejdskommissionen, — det var sikrere at være fri for den, og samtidig begyndte det at se ud til, at „Misbruget“ alligevel vilde finde Sted, om end fra udenforstaaende Side. Man beroligede med Løftet om en „Bearbejdelse“.

Dermed er vi naaet op til den øjeblikkelige Situation, hvor „Arbejder-Bladet“s Afsløringer af Statistisk Departements Beregninger til den nu ophævede Arbejdskommission fremkommer.

Man kan sige, at den kun viser det samme, som vi Kommuniste altid har hævdet. Javel, men har man nogensinde haft et saa fyldigt, af Kapitalisterne selv udarbejdet Talmateriale, der fuldstændig og uimodsigeligt dokumenterer disse Paastandes Rigtighed. Det vil nu hvor som helst, for hvem som helst og af hvem som helst kunne dokumenteres, at Kapitalisternes Lønreduktionskrav ikke skyldes, at de ikke kan lede Produktionen paa Grund af vanskelige økonomiske Forhold, — *nej, det viser, at Kapitalisterne ikke vil holde Bedrifterne i Gang, hvis de ikke kan opretholde den sædvanlige Udplyndring af Arbejderne.*

Der kunde overhovedet ikke tænkes bedre Oplysninger for Arbejderne, naar de staar i den Situation, som i det foregaaende er skildret. Disse Realiteter maa ryste Arbejderne op af Sløvheden overfor Samfundsspørgsmaal, — ved at se den brutale Virkelighed vil enhver Arbejder forstaa, at saadan, som det hidtil er gaet, kan det ikke blive ved.

Hvordan bliver da denne *Omvurdering*?

Det er klart, at den eneste Politik overfor Arbejdskøberne maa være hensynsløse Krav om bedre Kaar, ligesaa hensynsløse, som Kapitalisternes falske Krav om Lønnedgang har været. Og fremsat med den rette Styrke vil de kunne gennemføres, — en enig, revolutionær Arbejderklasse vil kunne ændre Rationaliseringens Elendigførelse til en Højnelse af deres Kaar, for Pengene dertil er til Stede.

De Førere, den socialdemokratiske Lederklike, der har bestemt den hidtidige Politik, maa erstattes med nye, *socialistiske* Ledere, — *baade* fordi de førstnævnte har ført en reformistisk Politik til Gavn for Udbytterne, og fordi de af dem — og det er vel de fleste — som har kendt Tallene fra Arbejdskommissionen, har forraadt Arbejderne ved end ikke i en Overenskomstsituation at meddele dem de graverende Oplysninger, de sad inde med om Udplyndringen.

Daarlig Produktionsordning og bevidst Politik fra Kapitalisternes Side medfører, at der findes en Række slette Virksomheder, der altid vil foraarsage en Sænkning af Arbejderklassens Levevilkaar, indtil den Dag, da Arbejderne ved at gennemføre Proletariatets Diktatur som Overgangsform til det kommunistiske Samfund leder Produktionen saaledes, at Arbejderne faar det fulde Udbytte af deres Arbejde.

Arbejdskommissionens Beretning er Dokumentation for, at Reformismen er dødsdømt.

Naar man forstaar hele Udviklingen gennem de sidste Aar, kan der ingen Tvivl være: Illusionerne maa briste, Danmark er langt fra Vidunderlandet, Ministersocialismen var kun et Skærmbælt for Kapitalisternes Manøvrer.

Det nytter ikke at lade sig lede af de reformistiske Førere, for de vil ikke Kamp. De viser det ved selv nu, i deres store Protestkampagne mod Ministe-

riets Nedskæringsplaner — samtidig med, at de blot kræver Valg — overhovedet ikke at omtale Arbejds-kommissionens Afsløring og (jfr. Stauning) nægte Kendskab dertil. Lad Arbejderne være fri for endnu en saadan „Arbejderregering“.

Nej, for at standse den kapitalistiske Offensiv og sprænge de for Angriberne saa ideelle Forhold at føre den under, er først og fremmest den mest vidtgaaende Oplysning om disse Forhold nødvendig. Og kun ved Hjælp af Arbejdernes enige Front paa det ny Grundlag kan man opnaa, at Kapitalisterne siger til sig selv: „Offentliggørelsen *var* et meget ubehageligt Misbrug“.

Kammerat!

Paa din Arbejdsplads — Blandt dine Kammerater skal du rejse Spørgsmaalet om disse Tal og deres Betydning for Jer!

Du skal sørge for, at det bliver drøftet i din Fagforening, diskuteret og belyst, saa ikke een Arbejder er uvidende om disse Tal og deres uhyre Betydning for Arbejderklassen i Danmark!

Overfor din Tillidsmand, i din faglige Klub skal du utrættelig tale og oplyse om disse Tal!

Ingen Arbejder maa være uvidende om disse Tal!

Dette maa være det, hvorum alle Arbejdere taler!

Og alle Arbejdere maa læse „Arbejder-Bladet“, der ene af alle Blade bringer saadanne Oplysninger.